

De Belgische badmintonner en geneeskundestudent Yuhan Tan (29) maakt zich op voor de Olympische Spelen in Rio de Janeiro. Het wordt zijn laatste grote toernooi. Daarna legt de negenvoudig Belgisch kampioen zich volledig toe op zijn medische carrière.

Ik wilde de beste van de wereld worden. Wereldkampioen badminton, daar droomde ik als kind van. Op mijn achtste ben ik begonnen met die sport. Dat kwam door mijn vader. Hij komt uit Indonesië, waar badminton een grote sport is. In het Belgische Bilzen, waar ik ben geboren en opgegroeid, speelde hij voor de fun. Ik ging met hem mee naar de club en het spel fascineerde me. Het duurde niet lang voordat ik wedstrijden ging spelen. Ik was tien toen ik voor het eerst kampioen van België werd in mijn leeftijdscategorie.

Na de middelbare school heb ik me volledig op het badminton gericht. Alles heb ik eraan gedaan om de wereldtop te bereiken. Zo bracht ik veel tijd door in China en Indonesië, waar ik met betere spelers kon trainen dan in België.

Dat heeft tot prijzen geleid. In totaal ben ik bij de senioren negen keer kampioen van België geweest, maar internationaal toernooien winnen, dat is andere koek. Het lukte me niet, zo moest ik na vier jaar toegeven, om structureel van de Aziaten te winnen. De beste van de wereld zou ik nooit worden. Het duurde even voordat ik dat had geaccepteerd, het was een grote teleurstelling, maar uiteindelijk zette ik de knop om. Voor een plek in de top-30 of top-40 ging ik mijn wens om geneeskunde te studeren niet langer uitstellen. Dan maar wat plekken lager op de wereldranglijst.

Ik was een jaar of twaalf toen ik mijn ouders vertelde dat ik niet langer piloot maar arts wilde worden. Mijn moeder is kinderarts, mijn vader is tandarts. Door

'Sportieve dromen heb ik niet meer, wel medische'

hen ben ik met het artsenvak in aanraking gekomen. Al was het niet zo dat zij mij stimuleerden. Juist niet. Mijn moeder zei: 'Zou je dat wel doen? Het is een zware studie en heel hard werken.'

Ze bracht me daarmee niet op andere gedachten. Ik schreef me in voor geneeskunde aan de Maastricht University. Ik was vier jaar niet naar school geweest en in België krijg je in het eerste jaar van de geneeskundeopleiding veel basissetwetenschappen. Die lagen me niet zo, daarom koos ik voor Nederland.

Ik werd ingeloot in Maastricht en sindsdien combineer ik studie en sport. Wat prioriteit heeft, hangt van de periode af. Komen er examens aan, dan train ik wat minder. In aanloop naar een groot toernooi zet ik de studie even opzij. De uren die ik mis, haal ik in als de rest vakantie heeft.

Door mijn studie train ik wel minder dan de concurrentie. In de top-100 is er slechts een handvol spelers dat studeert. De meesten zijn fulltime atleet, die trainen vijf uur per dag. Ik loop nu co-schappen. Van 8.00 uur tot ongeveer 18.00 uur ben ik in het ziekenhuis en om 19.00 uur start de training. Rond 22.00 uur ben ik elke avond thuis.

Dat ik zo veel minder train dan de concurrenten maakt het wel makkelijker om me neer te leggen bij een nederlaag. Vaak heb ik ook geen tijd om bij de pakken neer te zitten. De dag na een belangrijke wedstrijd heb ik weer co-schappen.

In de Belgische media verwijten ze

me weleens dat ik studeer naast het badmintonnen. 'Stop een jaar met die studie', heb ik vaak te horen gekregen. Maar ik ben er juist trots op dat ik heb laten zien dat die combinatie wél mogelijk is. België kent geen topsportcultuur. Veel talenten stoppen met hun sport als ze achttien jaar zijn en kiezen dan voor een studie. Ik ben dan wel geen wereldkampioen geworden, maar ik heb wel twee keer de Olympische Spelen gehaald. In Londen in 2012 en ik mag naar Rio de Janeiro dit jaar.

'De dag na een belangrijke wedstrijd heb ik weer co-schappen'

Ik ga er alles aan doen om een mooie prestatie neer te zetten. Binnen onze sport is het lastig om een doel te stellen. De halve finalisten zijn eigenlijk nu al bekend. Die spelers zijn zo veel beter dan de rest. Je bent dus erg afhankelijk van de loting. Als ik tegen de nummer 1 van China moet, heb ik geen schijn van kans.

Deze Spelen worden mijn laatste grote toernooi. In juli studeer ik af, dan ga ik naar Rio en daarna focus ik me op mijn medische carrière. Ik wil altijd het

maximale uit mezelf halen, zowel in de sport en de studie als straks in mijn werk. Een baan als arts-assistent, een verantwoordelijke baan, kan en wil ik niet half doen.

Het kost me geen moeite om een punt achter mijn sportloopbaan te zetten. Sportieve dromen heb ik niet meer, een medische droom wel. Ik wil orthopeed worden. En ik zal zeker blijven badmintonnen, op recreatief niveau. Dan wordt het weer een hobby. Want dat is het voor mij niet altijd geweest de afgelopen jaren. Als topsporter móet je. Door dat verplichte karakter ben ik weleens de liefde voor het spel verloren.

Maar ik had alles wat ik heb meege maakt voor geen goud willen missen. Ik heb dingen moeten laten, maar die wegen niet op tegen wat en waar het badminton me heeft gebracht. Als medestudenten naar de kroeg gingen, kon ik niet mee. Daar stond tegenover dat ik op plekken kwam, waar zij van droomden. De ene maand zat ik in Indonesië, de volgende in Guatemala en twee weken later vloog ik naar Sydney. Soms werd ik vroeg in een toernooi uitgeschakeld. Voordeel daarvan was dan weer dat ik wat van het land kon zien.

Dat reizen vind ik fantastisch, andere landen en culturen vind ik fantastisch. Waar ik uiteindelijk arts word, staat nog niet vast. Dat kan in België of Nederland zijn, maar evengoed buiten Europa.

De badmintonwedstrijden in Rio vinden plaats van 11 t/m 20 augustus.